

Gods getuigen

Hans van de Lagemaat

Waarom Israël?

Het kan niemand, die ernst maakt met de studie van de Heilige Schrift, ontgaan dat verreweg het grootste deel, van zowel het Oude als het Nieuwe Testament handelt over een volk. Dat volk heet Israël.

De eerste grofweg 2000 jaar vanaf Adam tot aan Abram beslaan elf hoofdstukken in Genesis. De rest van het Oude Testament eveneens zo'n 2000 jaar, tot op de geboorte van Christus, gaat in zijn geheel, over dat volk. Uitgezonderd het Boek Job. Het vertelt ons het verleden, het heden en de toekomst van dat volk. Ook in het Nieuwe testament staat Israël op de voorgrond, met uitzondering van een aantal Brieven van Paulus. Waarom is dit? Waarom zoveel aandacht voor een heel volk? En als wij op geen enkele wijze iets te maken hebben met Israël, wat zegt ons dan de Bijbel?

Er is meer dan één antwoord op deze vraag.

In de eerste plaats is Israël een type van Christus. Daar zijn vele voorbeelden van te geven. In Israël leren we heel veel over de Messias van Israël, onze Heere Jezus.

In de tweede plaats zijn veel gebeurtenissen van Israël opgeschreven tot voorbeelden van de gelovigen in Christus. Nadat Paulus de Korinthiërs bijvoorbeeld de uittocht van Israël uit Egypte en hun leven in de woestijn in herinnering had gebracht schrijft hij: *'En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkewijs als zij lust gehad hebben.'* (1 Kor. 10:1-13)

In de derde plaats toont Israël in bepaalde perioden van zijn geschiedenis, ons de ellende van een mens buiten de gemeenschap met God. En van de vreugde van een mens in gemeenschap met God. Van een mens die bouwt op eigen kracht en eigen inzicht, en die door een weg van vernedering tot kennis van de enig ware God moet worden gebracht. En van de mens die bouwt op Gods Woord en Zijn Werk.

Bovendien, de plaats van Israël in de Schrift te verstaan, Gods handelen met Israël, zowel in het verleden als in de toekomst, geeft ons een duidelijker zicht op onze eigen positie in Christus.

Getuigen

'Onderzoekt de Schriften; want gij meent daarin het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.' (Joh. 5:39). Zo luidden de woorden van de Heere Jezus tegen de ongelovige Joden. Met de Schriften kon Hij niets anders bedoelen dan de Boeken zoals wij die in onze Bijbel van Genesis tot

Maleachi hebben staan, alleen dan in een andere volgorde en naar een andere indeling. Die Schriften getuigen van Hem. En als die Schriften in hoofdzaak over Israël gaan, dan moet het wel zo zijn dat Israël in even zo grote mate van Hem getuigt.

Een voorbeeld

Is het overigens wel eens tot u doorgedrongen, dat we Christus van het eerste woord tot het laatste in de Bijbel terug vinden? Letterlijk. De meesten kunnen moeiteloos de eerste woorden van de Schrift aanhalen.

‘In het begin schiep God de hemel en de aarde.’ (Gen. 1:1).

In het begin. Hierbij denken we, logisch, in eerste instantie aan het begin van een bepaalde tijdsperiode. Het begin van de omwenteling der eeuwen. Het begin van de geschiedenis van de aarde. En daar is op zich niets mis mee. Maar deze eerste woorden van de Schrift hebben een diepere lading. Iets daarvan gaan we zien als we dat verheven gedeelte in de brief van Paulus aan de Kolossensen 1 overdenken.

‘In Wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden. Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van de ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, (...), alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen.’ En Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem. (Kol. 1:16,17 NBG’51).

De Staten Vertaling heeft in dit gedeelte ten onrechte tweemaal ‘door Hem’ in plaats van in Hem.

*‘**Door Hem** zijn alle dingen geschapen’*

en

*‘alle dingen bestaan **door Hem.**’*

Dit is wel waar, zie bijvoorbeeld Hebreë 1:2-3, maar dat is niet wat Paulus hier zegt.

*‘**In Hem** zijn alle dingen geschapen.’*

‘Alle dingen bestaan in Hem.’

Dit zijn de woorden naar de grondtekst. Leg nu Genesis 1:1 hiernaast. *‘In het begin schiep God de hemel en de aarde.’* In Christus, HET Begin, schiep God de hemel en de aarde. *‘Het Begin en het Einde’* (Opb. 21:6) is één van de namen van Christus. Ja, *‘het Begin der Schepping Gods’*. (Opb. 3:14). En zo verwijzen ons de allereerste woorden van de Bijbel naar Hem, om Wie het al is begonnen.

En de laatste woorden in onze Bijbel? Wat staat daar? *‘De genade van onze Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen.’* Amen! Het laatste woord. En eveneens een titel van onze Heer.

De Schriften zijn het die van Hem getuigen, vanaf het eerste woord, *‘in het begin’*, tot en met het laatste *‘amen.’*

Israël als getuige

Beide namen komen we in één tekst tegen.

‘Dit zegt de Amen, de trouwe, en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods.’ (Opb. 3:14).

Tussen het Begin en het Einde, de Amen, vinden we de trouwe en waarachtige Getuige. De Getuige is ook een Naam van Christus. Maar tevens hoort dit woord bij Israël! En dan denken we aan Jesaja 43. Met het oog op het voorgaande is het bijzonder is dat van Israël daar in het eerste vers wordt gesproken van een schepping.

‘Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! En uw Formeerder, o Israël! Vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.’ (Jes. 43:1 en zie ook vers 7).

En in die zin is Israël een uniek volk op aarde. Geen ander volk kan zeggen de schepping te zijn van de enige waarachtige God. En vanwege die schepping van Israël, waarin verlossing een belangrijke rol speelt, zegt God tot dat volk:

‘Gij zijt Mijn Getuigen.’ (Jes. 43:10, 12).

En waarvan getuigt dan dat volk?

'Dat Ik God ben.' (Jes. 43:7).

Als u ooit twijfelt aan de waarheid van de Schrift; als het bestaan van God en de inspiratie van de Bijbel bij u worden aangevochten, dan is er een zichtbaar teken op aarde, een teken dat getuigt. Dat teken is een volk. Een volk dat getuigt. Al duizenden jaren. Soms tegen wil en dank. En dat volk heet Israël. U heeft gelijk als u zegt, dat het huidige Israël, zowel in het land als de verstrooiing, toch niet echt getuigt van de Christus. Maar waar is er een volk, dat dwars tegen de gruwelijkste verdrukkingen in, verstrooid over de gehele aarde, voor duizenden jaren zo sterk de eigen identiteit heeft weten te bewaren. Zelfs als de Joden wensten te assimileren, wensten op te gaan in het land waar ze een nieuw thuis hadden gekregen, dan nog werden ze uitgestoten. Inderdaad het is een volk dat alleen staat. Een volk dat voor het oog al eeuwen lang is verlaten door zijn God. Maar is het dan op zich zelf al niet wonderlijk, dat het nog steeds bestaat, en door vriend en vijand nog steeds herkend en erkend wordt als het nageslacht van Abraham?

'Gij zijt mijn getuigen, spreekt de HEERE, dat Ik God ben.' Hoe jammerlijk komt Israël te kort in de verheerlijking van God. Ook daarin valt er een vergelijking te trekken met de schepping. Kijkend om ons heen, naar de wonderen van de natuur, kunnen we nog steeds de scheppende hand van God herkennen. Het bestaan van alle dingen wijst op God, de Schepper. Maar ieder ziet tevens dat er een vloek op rust. Alles is aan het verderf onderhevig. De zwarte schaduw van de dood waart er rond als een onheilspellende bode. De schepping lijdt, zucht, maar... HOOPT. (Rom. 8:18-21).

En zo is het met Israël. In Israël zien we lijden en zuchten. Maar tevens de hoop en de verwachting.

De ware Getuige

Gij zijt Mijn getuigen, had de HEERE tot Zijn volk gesproken. De Schriften zijn het die van Hem getuigen, zagen we al eerder. Israël is in de Schriften. Gezamenlijk getuigen ze van Hem, Die de Hoop is van allen die op Zijn Naam vertrouwen. De Schrift beschrijft Israël in verleden, heden en toekomst. In schepping, in de worsteling met God, en in de toekomst, in de gemeenschap met God, als 'het leven uit de doden' (Rom. 11:15). En in dat alles is het volk een type van Hem, die is de Opstanding en het Leven. (Joh. 11:25). Israëls lijden en het lijden van de gehele schepping komt voort uit de zonde en ongehoorzaamheid. Zijn lijden en sterven was vanwege de zonde en kwam voort uit de gehoorzaamheid aan Zijn Vader. Maar Zijn opstanding en Zijn

naam zijn een het begin, en het fundament van een nieuwe schepping en een heerlijke toekomst. Hij is *'de Amen, de trouwe, en waarachtige God, het Begin der schepping Gods.'*